

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Då täljas många sälla dagar,
 I dygdens och i nögets samn,
 Och fast wi lyde öders lagar.
 Så lefwer doch vårt kära namn.
 I ararwen få wi lif och tröst,
 Vår blod i barnens ådror rinner,
 Vår eld i deras själar brinner,
 Vårt ädelmod i deras bröst.

Kundgörelser.

Den 18 dennes kommer på Auctions-kamaren
 at försäljas et parti Tyll ull.

I morgon hålles wid Carls-port sista Bruns-
 prädikan för innervarande år.

Exemplar af Doct. Wöldiks Compend. Theol.
 finnas o- och inbundne hos Bokhandlaren, Herr
 Joh. G. Lange.

En lärjd och förslagen man tror sig åga konsten,
 at utan kostnad förwara watten ifrån mäst och för-
 rutnelse: äfwen skal han nyligen funnet hemlighet-
 ten, at bota kräftan. Han önskar sig tilfälle, at
 få närmare försäkra det almänna om sakens otwif-
 welagtiga riktighet. Om någon i sednare målet be-
 höfwer hjelp, underrättas han hos mig om läkaren.

Dejer någon inom 8 dagar til Stockholm med
 öfweråkt wagn, och täckes lemna en deltagare i
 resekostnaden rum; gifwer han det tillkänna, där
 dessa Bekolister utgifwas.

Götheborgska Magasinet.

Lördagen, den 15 Augusti 1761.

Öförrigelige Tankar om Storflisten*.

Hwar och en förnuftig inbyggare anser för en nåd,
 at Höga Öfwerheten wårdar sig om landets
 upodling, et hufwud-medel til almän wälmåga:
 hwar och en wårdar likaledes Rikens Höglöfste
 Ständers ömhet, som welat i detta wigtiga mål
 gifwa inwånarne tilfälle til öfwerläggning om ut-
 wägar, at winna ändamålet.

Jag känner härwid min ringa insigt och öförr-
 farenhet; hoppas doch, at ren lydna för lag och
 Öfwerhet, om kärlek för mit Fädernesland, och
 redelig häg för efterkommandes wälfärd, uplifwar
 de tankar, som jag har åran här at framlägga.

1. Ingen bestrider, at det ju wore nyttigt, om
 hemmans-ågor lades i storfliste. Det wore i
 mit tycke en förrigelig önska, at tänka annat, sedan
 förfatningar redan äro gjorde, grundade twifwels-
 utan på insedda förmåner och en almän nytta.

R f

Den

* Desse har en redelig ämbetsman, af nit för det al-
 männa bästa, ej omant yttat wid något tilfälle.

Den som ännu tviflar därom, må hos våre när-
maste grannar i Dannemark, et folk som föter jord-
bruket bättre än wi, söka närmare underrättelse.
Deras så kallade Fälledskaber hafwa genom stän-
diga byten astaget, och nästan uphört. I detta
Canaan hafwa Nationens ej mindre pennor, än
tiltagne händer, wisat, huru hwar och en bör haf-
wa sit för sig.

När bland oss råmärken antingen borttagas,
flyttas eller öfwerträdas, när äwrekan af den ene
grannen sker på den andres ängsteg, så frågar jag,
om Skadan är enskilt? Swedersfageligen begås där-
med en synd in för Gud, och det är en af de syn-
der, som måste yngla af sig andra: hwad eder,
tråtor, Processer! hwad hat och ofta oförfonlig bit-
terhet grannar imellan uppkommer icke där! dömt
hwar och en, som tror, at landets fruktbarhet kom-
mer an på den Högstes Wälsignelse, om icke dessa
styggelser böra förekommas; och wise mig någon,
huru det kan ske, så länge landets ågor ligga ren-
sewis om hwarannan blandade, och så länge en del
af ågorna äro så fjerran belagne, at man ej ser dem
oftare, än i bärgnings tiden.

2. Men ehuru det är nyttigt och nödwändigt, at
alla marker blifwa; så mycket ske kan, delta mel-
lan Jordbrukare i Storliften; så bekänner jag,
at merket har likwäl sina stora swårigheter och hin-
der. Jag ser förut, at det jag nys beskref, som en
nytta af Storliften, nämligen mindre ilwilja, hat
och tråtor, torde twärt om blifwa en ömkelig werkan
därpå. Det är omögeligt, at alle skulle blifwa nög-

de,

de, och som människornas sinne almänneligen är
selffärt och egenmyttigt, är saken afgjord, at ingen
blir til alla delar nögd.

Härwid förekomma jämwäl omständigheter, dem
jag ej förstår at utreda; dessa röra grunden til en
sådan delning. En om Skatlägnings sättet, som ej
alltid stöder sig på ågornas godhet och utrymme,
utan kan hända mångestädes på Skogar, som för
några hundrade år äro förödde, eller sjöfarter, eller
andra bi-närningar, lägger hinder i vägen, och gör
delnings-grunden orödig och swår? Jordboks-per-
sedlarne äro så många, och undertiden sådana, at
man ej wet, hwad de betyda, och understundom omö-
gelige at skaffa, såsom Enskt öl, och mer sådant; af
hwilket alt hinder mot storliften samkas.

Men utom dessa swårigheter, hwilka kunna för-
modeligen rödjäs utur vägen, är almogens almån-
na fattigdom en ömande sak. En låt alla hemmans-
ågor läggas i storliften på det sätt, at almogen,
som är deltagare, betalar kostnaden, så försäkrar
jag, at många nödgas lemna altsammans, och än-
nu flere sättas i wanmagt, enär de kunna omöge-
ligen häfda och bruka sina tilfalne delar. Om icke
kärleken för våra fattiga med-människjor kan brin-
ga hwar och en, at ömsa denna omständigheten,
emedan jag gerna medgifwer, at oagrat wår så
mycket omflagade folkbrist, ändå tirläckeligt antal
torde finnas, hwilke skulle antaga sådana hemans-
delar; så låt kärleken til oss helswe beweka hwar
en, at tänka härpå. En bedröfwelig försarenhet
intyggar, at en famille, som kommet från sit hem-

mans-bruf, öfer den utom des älsför store och sielswäldige tiggare-hopen, hwilken man, som Christen och medborgare, snarare bör minsta, än förmera. Kan hända jag får på annat ställe ytra mine oför-gripelige tankar här om. Det är nog, at jag anser fattigdomen för et stort hinder i den högnyttiga saken, hwarom här öfwerlägges.

Ut min fruktan grundad eller ogrundad, om jag befarar, at något hinder torde ligga, om icke i lagen, doch i lag-Skipningen! så wida antingen den ena eller andra stulle framdeles alstra processer och oredor, dem jag anser såsom et gift för all riktig hushåldning, hwilken fodrar et med stilla och lediga sinnen öfwerlagt arbete. Må jag utan förgripelse, ja må jag, med den upriktigaste wördnad för lag och lagstiftare, säga hwad jag tänker? Jag har i flera år rönt, ej utan bekymmer, at wära här-liga Oeconomiska förfatningar ej hafte all påhittad werkan. Jag förstår mig ej på sak-förvaltning och processer; doch torde jag kunna göra hwarje-handa invändningar, ehwad lag min granne har med eller mot sig, om handtverket ej stridde med mit samwete.

När här tillägges den olikhet, som är imellan hemmanens, och fölgsagteligen ägornas natur, och därwid befinnes, hwad egenmyttan i så be-*l*äffade omständigheter uträttar, särdeles hwar hon har styrka af magt och rikedom; så häpnar jag wid det som hindrar et så nyttigt upstär, och fruktar, at om ej werket företages med den största försigtighet, så lider Kronan, så tryckes den fattige, och de wäldige riswa landet til sig.

3 så-

I sådan belägenhet lärer det wära nog tistaget, at föreslå någon utwäg, som leder til ändamålet. Jag bör tro, at hwart enda steg banar wäg för orätt och förtvylt, och tillika frukta de fattigas suckar, i fall jag gifwo anledning, at utpressa dem. Wi lefwe i en tid, då kärlek til jorden wure högre, än nyttigt är för de andra närings-fängen; och kan hända wår öfriga belägenhet är däri wallande, at den som med större bättnad kunde röra sina capital i handel, sticker dem med förlust af mer än halfwa interessen i et jordebref, där han söga annat har at wänta, än suckande och betungade medbröder.

Doch wil jag med min gamla wälmening äfwen föreslå botemedel, så långt insigten sträcker sig. Jag kan gå så mycket tryggare, som jag har för min egen del hwarken at winna eller förlora.

(Botemedlen härnäst.)

Fortsättning af Hedströmska Tideräkningen.

Tilförene har jag uti Magasinet bewist, at Ragnar Lodbrot blifwet öwägerligen dödad år 860. Denna sats ädrager mig, kan hända, några hufwud-infäst, hwilka jag med förlof så fattar i pennan: Mellan Odens död år 350, efter min tideräkning, och Lodbrots påstådde ändalykt 860, äro 510 år. När desse utdelas jämt på de Upsala Konungar, som, efter Frodes och Sturlesons utsagor, wäret regerande imellan Oden och Ragnar,

R. F. 3

(uten

(men till äfventyrs, utom Konunga-namnet, föga ägt öfwer nu warande Kronofogde-myndighet;) så faller på hwardera föga öfwer 18 år, hwilket är emot naturen, och så mycket orimeligare, som våra gamla handlingar intyga, at en del af desse Prinsar blifwet mycket äldre, så som Aune hin gamle och Harald Lildetan. Swar: Ares och Sturlesons Konunga-längder anses wäl nu för tiden almämeligen för goda och rigtiga; men jag har mina tillräckliga Fål, at icke erkänna dem för sådane. Ty uti företalet til sin Hejmskringla tilstår Sturleson, såsom en uprigtig man, at de gamla wisorna, hwar på han och Frode sig grundat, äro sammanskrifne til tidsfördrif, och at man icke sulkomligen kan weta sanningen där af; änsfont de af gamle wise män blifwet för sansfärdige hälne. Jag frågar, hwad trowärdighet en hop gamla fladdångor kunna äga, som svingas hos almogen, och gemenligen, som än i dag ster, dels af misshinne, dels af strifflåda, förwärras och ändras. Unglinge-Sagan är börjad af Tioldolf, och fortsatt af andre: men hwad trowärdighet kan här wäntas? Tioldolf war bewisligen Harald Hårfagers Hofman, Skald- och Ätte-tel-nare, fölgageligen smikrare. Af en sådan man kan, efter Sturlesons egen intygan, wäl wäntas någon sanning, angående då warande tider, (ty Falderna blygdes af nödwändighet, at ljuga älsför groft om det närwarande); men när frågan war om förlebne och utur manna-minne komne tider, Euro

fluro de i wårten, ja, Kapade händelser och ätteleder efter behag*, på det deras Herrar måtte ätminstone härstamma af gamla och lysande familjer; hwilket alt af Sturlesonska företalet ögonstefligen slutes. Jag kan ändteligen, om så påstås, medgiffwa, at Upsala Herrar af de upgifne namnen öf-rat, och på sätt och wis regerat: men at i flera hundra år son altid efterträdt sin fader i Preste- och Konga-åmbetet, är något som kan räknas ibland orimeligheter, och et exempel utom exempel. Den ärlige Sturleson, har efter eger widgående, mycket bygt på munteliga berättelser; men huru mycket sådane kunna gälla för flera hundra år, finner man lätteligen. Af föregående sluter jag, at den af Frode och Sturleson upgifne Konunga-längd icke duger at lita på, och at man såsånat uti Konungarnas antal och ätteleder, efter Cycliska räkningen, utsporrar Odens tid: ätminstone är alting i sit gamla mörker, imellan Yngwe Frey och Iwar Widfadsme. Mer en annan gång.

Hedström.

P. S. Herr F. som nyligen rättat och fullkastat min gifning, angående Bolmur, tackar jag uprigtigt, och af godt hjerta. Jag wille önska, at flera af mine lärda sel med samma bested kunde upträckas och förläggas; ty jag söker sanning allena.

R f 4

Swar

* Detta sannar hwar ålder ända från Homeri Pin-dari och Ovidii tider. Den senare sjunger, som be-kant är, i sina Libris Amorum.

Exit in immensum secunda licentia Vatum,
Obligat historica nec sua verba fide.

Svar skal man begynna Hushållningen?

Denna frågan är stor, och besvaras ej utan motsägelse; men bör först utredas. Jag sätter den händelsen, at et rike ligger i wannagt, och kan ej på en gång uphjelpa slögder, bergwerk, åkerbruk, fiskerier och handel, utan måste lifasom pusa den ene grenen efter den andre. Frågan blir då, med hvilken af dessa 5 näringar samna rike skäligen börjar? Somlige tala för slögder, andre för landskötsel, somlige för fiskerier, någre för bergwerk; ingen för handel, med mindre man har penningar, eller waror at byta mot waror; det är, något at handla med. Jag är likwäl af den tanken, at belågenhet och omständigheter göra sista meningen rimelig; nämligen at handelen gör altihop; och at, näst efter Gudsfruktan, intet med större skal tillägna sig Horatii ord:

Huc omne principium, huc refer exitum.

Det tages för afgjort, at en sådan Nation har förmån af fringom flytande haf, och goda hamnar, hwilka främmande skepp ej ogerna besöka. Lifaledes påstås, at hela werlden ej bundet sig wid lifa förfatningar för ewig tid; utan at ändringar äro görliga på et och annat ställe. Med dessa förbehåll är handel möjlig, med och utan mycket siffwer, med och utan waror, det är på enskilt och allmän

man credit. Detta skal råtnu bewisas. Är nu handel möjlig hos en wannagtig, men wäl belågen och bättre inrättad, Nation; så är han det rikaste närings-fånget, och det enda som wore i stånd, at styrka och upmuntra de öfriga. Ly fiskerier hafwa ingen framgång, innan handelen hjälper affåtningen. Åkerbruket har inga rötter, innan handelen lättar och löner det. Bergwerk och slögder måste antingen quåffas eller quåffa andra rörelser, om de drifwas i förtid; det är, innan handel, fiskerier och åkerbruk wunnet sin tilbörliga stadga. Således är i mit tycke rangordningen på näringar i Sverige denna, at första rummet tillkommer handelen, fiskerier och åkerbruket det andra och tredje, bergwerk och slögder det sjerde och femte.

Innan detta lyser allesamman i ögonen, bör jag wisa, at handel kan bestå utan mycket guld, och utan mycken, naturlig eller artificiell, afwet. Detta bewises nog af Holländarnes exempel, som ägde brist i fordom tima på alla fyra Elementerna, men förwärfwat sig allesamman. Låt handelen allena upmuntras; låt redare så köpa skepp, ehwar de sås för bästa köp; låt utlänningar köpa in utan afgift i wåre hamnar; låt en och hwar så frifhet at låtta sig ned i Stapelstäder, och därstädes handla frift, ärminstone på nederlag; låt oss i dessa som andra wäl röna, at wi, som en fri Nation, hafwe förmåner af wår ålfade frifhet: så wil jag ock tro, at penningen skal framlockas, och användas til enskilt och allmän winst: Utländingen lemna sin ladning om hösten, och taga betalning om wåren ur annan

nan hand: hwar styfwer tåga i början til stranden; men sedan til landet med winning åter. Korteligen, tillståndet i Sverige skal blifwa, som i staden Gurkemeja. Se Götthob. Magas. N:o 32, s. 498. Låt handelen göra någre förmögne, men ingen de förmögnares trål; låt de fattige få lof, at tråda i de rikares sporr, och hoppas samma lycka; så blir råslan stor, och med råslan bättre köp. Låt många riktas genom handel, så griper och mången til flera näringar. Bid en stad, där förmögne återbrukare gifwas, står återfåltet hårligt. Om frihet och styrka ej trer, låra ej heller fiskerier, bergwerk och slögder sakna sine dyrkare.

Gör någon sig besvär, at efter denna ritning utföra och förklara min tanke; hoppas jag, at lanningen sticker hwar och en snart i ögonen.

Hwad Nytt i Staden?

Korta Stadsnyheter.

Götheborgske Wetelcoursen.

Onsdagen, den 12 Augusti.

London	- -	69	- -	Dal. R:mt.
Amsterdam	- -	66	- -	M:f R:mt.

Re

Resande äro Directeuren, Herr Thomas Gehman, från Kongålf; Herr Capitaine de Moine från Bohuslän, och Rådsmännen, Herr P. Örn, ifrån Scara, H. And. Rhodin ifrån Mariestad, Herr Joh. C. Möbius, och Herr Gustaf Mag. Zingund ifrån Alingsås; äfwen Herr Wilh. Lundberg ifrån Linköping, utom flere.

Ankommne äro Skepparne Christen Torson och Lars Thomson Höjer ifrån Stagen med torr fisk, och Eric Schalin ifrån Cagliari och Mallaga med salt, rusin och citroner.

Utgångne äro Skepparne Matthew Rippen til Newcastle, Joh. P. Windelius och A. Stare til London, och E. Lund til Irland med järn och bräder.

Helsingör. Den 7 Augusti afgingo Skepparne Lars Arfwedson ifrån Memel til Götthoborg med råg, Johan Hagberg ifrån Dansig til Marstrand med dito, och Hans Halberg ifrån Wisby til Marstrand med barlast. Den 8. Hans Peterson ifrån Riga til Götthoborg med lin, Jöns Olofson, Peter Sjöberg och Christian Wegner ifrån Stockholm til Bristol och Götthoborg med järn. Den 9. Lars Insenius ifrån Stockholm til Ålborg med tjära, och Nomme Laurens ifrån Götthoborg til Narwa med barlast.

Små Kyrko-tidningar.

I morgon prädikar Herr Domprosten Ekebom uti Högmesse härstädes.

Den 2 dennes inwigdes uti Sätilla Kyrka, belägen i Marks-härad, et af Herr Orgelbyggare-Directeuren

rectaren Wisstenius förfärdigat Ordelwerk. Anledning härtil tog Prädikanten, Herr Commminister Elfwendahl, af Ps. 92: 2, 3, 4, och bewisse, at de helige uti gamla Testamentet behagat Gud, när deras hjertan, under osörfalskad Gudsfruktan, stodo uti unisono med deras ensaldiga instrumenter, af hvilka Herr Commministern upräknade ärfälliga. Likaledes wistes af nya Testamentet, at sång och instrumenter rätteligen användas til den Högstes lof. At göra widare utdrag af talet, tillåter ej rummet; doch wil jag ej lemna obemäkt, at Mantals-Commisarien, Herr Peter Johan Ekman, jämte Kyrkwardarne Jon Bengtson i Grebbeshult och Olof Nilsson i Kärra, med heder i högkommos för deras nit, at genom sådana munnar främja Skaparens ära. Många Stånds-personer, utom en hop almoge, hade, mot contante penningar, låter sina namn upteknas, och på prädikestolen upläsas. Bland andre har förenämde Mantals-Commisarius hedrat sit minne med 100 Dal. S:mt; och tillika så föreställt, at den andeliga inwigningen blef lekfulligen, doch ganska sticeligen, fräd uti des hus på Vosgård, af mångsaldige Prester och Stånds-personer, så från omliiggande städer, som från landet.

I Swenska Församlingen äro ifrån den 1 til den 13 dennes födde 4 Gosse- och 3 Flicko-barn: Döde Dragone-Enkan Barbro Torfelsesdotter af älderdom, Skräddare-gesällen Abram Kröger af twin-fot, 2 Gossebarn af tikhosta, samt 1 af feber, och 3 Flickobarn af slag.

I Kronhus-Församlingen födde 3 barn: Wigde Soldaten Olof Almgren och Kerstin Lundström: Döde Soldaten Nils Dalund af feber, och des hustru af oangifwen sjukdom.

Saga.

Jag tänkte om en Penning strifwa,
Som reste hela Sverige kring,
Och förde ut så många ting,
At han förtjent hugkommen blifwa.
Men ber i början och til slut,
At den, som läser denna Saga,
Ej låter fördom sig bedraga,
Den samma illa tyda ut.

Wår Penning knapt ur myntet slipper,
Förän han öden undergår,
Med äcker Juden honom får,
Och utan fräck för galgen klipper.
En girig sedan blef hans slaf,
Som endast kan på honom tänka,
Och långt ifrån des wårde fränka,
Får ondt, om ergen faller af.

Når han nog länge fångslad waret
I mörka hwall, bland sten och grus,
Så plundras girigbukens hus,
Då han på landet hade faret.

Vår Penning får sit förre lopp,
Med några gamla swarta fyrkar,
Och genast använd blir til dyrkar,
At konstla hus och dörrar opp.

När han från desse boswar hinner,
Han af en yppig slöses bort,
Som utom skada, innan fort,
Sitt ganska stora dårskap finner.
En får, som tror han bättre gör,
At Zikens piga honom gifwer,
För det, at porten öpnad blifwer,
Och hon i rummet honom för.

Sig pigan för vår Penning sminkar,
På det hon måtte vinna Pehr,
Som ståds sig wisar sur och twår,
Fast hon åt honom kärligt winkar.
Det lyckas ock för hånne wål;
En stackars Pehr, af sten bedragen,
Af kärlek blifwer så betagen,
At han sig kallar hånnes trål.

Men hon, som hade smink at sälja,
På krogen med vår Penning gick,
Och kraftig bot för torsten fick,
Same alt, hwad oß kan bry och qwälja.
Hwärt sen vår Penning kommet har,
Jag icke är i stånd at säga.
Noa af, han aldrig ro får åga,
Men stådse kommer, stådse far.

Dito.

Dito.

En liten Pilt en Blådra Papar,
Af twål och watten, med et rör,
Hwarpå han med förundran gapar,
Och därwid glada utrop gör.
Men innan han sig mätta fick,
Har Blådran redan hunnet målet:
Hon spricker under största prälet,
Hon fågnar blott et ögnablick.

Fast himlen, at vår sällhet yrka,
Et sundt förnuft har gifwet oß,
Wi ofta doch et intet dyrka,
Förtjuste utaf falska blos.
Öddelig själ bör efterstå,
Ej det, som wål i början blänker,
Men sådan ro och nytta stänker,
På hwilken inga skiften rå.

Beskrifning öfwer Handels-trädet.

Detta är et trä, som wåyer bäst i fria lusten, och utmed sjökanten: fodrar doch god jordmån, hwar-til konst och natur bidraga på ömse sidor. Det gödes på sina ställen med sillegrems, ej utan synnerlig bättnad; drar förnämsta födan ur jorden, och flyddas under hägn af en bergsida. Slögd har gifwet det sin raka skapnad; men des rätta lif består i circulation; och fasten, som främjas af flit, löper klar,

klar, som silfwer, i gylbene canaler. Där detta trä råtteligen planteras och stötes, måste det trivas, och sprider sig i flere grenar, af hwilke ingen får wara ofruktfam. Des löf upriska hela bygden, och frukten har en lifsigwande kraft. Ingen må tvinga det efter wäggarne, mindre komma det för nära med kniswen. Rötten af detta trä går ner i afgrunden, och suger saften ur bergsådran. I Holla och Singeland har det wuxit til den högd, at synen förlorat sig i toppen.

EPIGR. LXVII.

SYMBOLUM APOSTOLICUM.

Unde nisi a Paulo docti Petrove putentur,
 Qui fidei normam constituere sua?
 Carmen Apostolicum, dubio Scriptore per-
 actum,
 Non dubiam inuenit tempore quoque fidem.
 Quæ si vera fides, Christus descendit ad Orcum
 Grammaticæ verum, Rhetoricæque prius.

Kundgbresler.

Den 18 i denne månad kommer på Stadens Auktions-kammare at försäljas et myligen från Petersburg ankommet parti lin och hampa, samt den i förra Wefobladet förkunnade ullen.

Twänne wakre wagns-hästar, gule til färgen, och Norbaggar til nationen, äro til salu. De äro tillika gode rid- och slädraswäre.

Götheborgska
 Magasinet.

Lördagen, den 22 Augusti 1761.

Slutet af oförgrivelige Tankar om
 Storstiften.

1. Håller jag före, at de hemans-ågor, som äro inom hant och stor, förtjena mindre upmärksamhet, än utmarken, och at denna bör delas före åt hwart hemman, än inägorna. Mina skäl äro följande: 1) äro hemmans-inågor på många, och kan hånda de mesta ställen, af ålder uptagne på ofruktbare och höglåntde platsar, då utågorna, som nu äro de bästa, kan hånda ståde under watten, eller innan man hade förstånd, at genom dikningar bringa wattusjuka ställen til fruktbarhet. Jag kunde här namngifwa många hemman och hele byar; men jag tror, at denna sanningen faller hwar och en i ögonen, som reser, såsom en tänkande människja, genom landet. 2) Äro utmarkerna rymligare, och af större widd, än inägorna, och här slystas på landets upodling. 3) Äro utmarkerna i en olidelig wanhärd, och fast än de äro både widsträtkare, och til jordmån